

γράφει

ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΙΑΝΗΣ

Αποχαιρετισμός στον Μίκη

Σε λίγες ημέρες στο φέρετρό του θα ακουμπήσει όλη η Ελλάδα, όπως είχε πει ο Αγγελος Σικελιανός για τον θάνατο του Παλαμά. Τραγουδούσε τους ποιητές, αλλά ο κάθε ποιητής που τραγουδούσε έχει γράψει κάτι μεγάλο, που είναι αυτό που ταιριάζει στον Μίκη. Ο Εγγονόπουλος θα έλεγε: «Για τους μεγάλους, για τους ελεύθερους, για τους γενναίους, τους δυνατούς αρμόζουν τα λόγια τα μεγάλα, τα ελεύθερα, τα γενναία, τα δυνατά». Ο Βάρναλης θα έγραφε το επίγραμμα του παρμένο από το ποίημά του «Ο οδηγητής»:

*«Δεν είμαι εγώ σπορά της τύχης,
ο πλαστοργός της νιας ζωής,
εγώ είμαι τέκνο της ανάγκης
κι ώριμο τέκνο της οργής».*

Θα συμπλήρωνα με ένα στίχο του Σολωμού που αφορά τον Μίκη των νεανικών του χρόνων, αυτόν που γύρισε από τα Παρίσια και τις Λόνδρες με διπλώματα και ξαφνικά στράφη-

Αγνωστα
περιστατικά
από την
πολυκύμαντη
ζωή και τη
διαδρομή του
οικουμενικού
Ελληνα

κε στο λαϊκό τραγούδι, αυτόν που μελοποίησε στα 14 του Σολωμό, Παλαμά και Καρυωτάκη. «Αστράψε φως και γνώρισε ο νιος τον εαυτό του». Αυτή η χώρα, η τόσο πλούσια και η ολοένα στερούμενη. Αυτή η χώρα, η φιλημένη από τις Μούσες, έχασε χθες τον Μουσηγέτη της.

Ο επιφανέστερος Έλληνας ανεβαίνει ψηλά στους ουρανούς. Πετάει με κάτι πελώριες φτερούγες ωσάν των Αγγέλων του Δομήνικου Θεοτοκόπουλου. ΟυρανοΜίκης! Όλοι το περιμέναμε και όλους μας τεταρτοχτύπησε το μαντάτο σαν κεραυνός. Βρέθηκα στο νεκρικό κρεβάτι μία ώρα μετά τον θάνατό του, γύρω στις 9:35. Γονάτισα, φίλησα τα σταυρωμένα χέρια και αποχαιρέτησα τον τελευταίο Δάσκαλο του Γένους, τον πατέρα, τον φίλο, τον μέντορα, τον «Οδηγητή, τον Σηματωρό» και «Κήρυκα» της γενιάς μου. Ήταν ήρεμος, τόσο ήρεμος, σαν ένα παιδί με

το στόμα ανοικτό σαν να ήθελε να πάρει την τελευταία του ανάσα. Εμείνα λίγο έτσι και μετά η συντριβή και το δέος που αισθανόμουν μετατράπηκαν ευθέως σε αγαλλίαση. Σκέφτηκα πως από εδώ και μπρος δεν θα ζει όπως τους τελευταίους μήνες που τον έβλεπα. Αλλά ολοένα δοξαζόμενος από τον λαό και τους αρχόντους του. Σκέφτηκα ότι από εδώ και πέρα θα εισπράττει αγάπη, τιμή και δόξα στους αιώνες των αιώνων. Ανέναντι ήταν ένα ημερολόγιο και ένα ρολόι, τα κοίταξα. 2 Σεπτεμβρίου 2021, 8:35.

Τους τελευταίους μήνες δεν μιλούσε πια. Ενστικτωδώς, όμως, κρατούσε την παλαιά συνήθεια. Να πηγαίνει στο δωμάτιο της Μυρτούς που ζει στο επέκεινα και να μένει εκεί αρκετά λεπτά κρατώντας της το χέρι. Μια παρατεταμένη καληνύχτα. Ογδόντα χρόνια μαζί. Την είδα μια φορά κρυφά αυτή την εικόνα και δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Ο Μίκης και η Μυρτώ άλαλοι. Ο